

PAPÍROVÉ PANENKY

Pouliční umělec.
Spisovatelka.
Novinářka.
Kdo bude další na řadě?



EMMA PULLAR

Papírové panenky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz



Emma Pullar

Papírové panenky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

PAPÍROVÉ PANENKY

EMMA PULLAR



2020

„Když jsem hledala místo, kde bych se mohla ukrýt před hrůznou realitou tohoto světa, zjistila jsem, že ten nejlepší úkryt nacházím uvnitř příběhů.“ – Beatrice Summersová

Tuto knihu věnuji všem, kteří bojují, nebo kdy bojovali s duševní nemocí. Duševní nemocí trpím po celý svůj život. Od deprese a úzkosti až k obsesivně kompulzivní poruše osobnosti, premenstruační dysforické poruše a posttraumatické stresové poruše. V současnosti se cítím dobře, ale čas od času se s tím stále potýkám. Jsem si jistá, že možnost psát každý den je důvodem, proč funguji mnohem lépe než kdy předtím.

Psaní je mým lékem; bez něj má mysl nedokáže fungovat. Pokud trpíte duševní poruchou, zkuste se ponořit do své tvořivosti. Pomáhá to.

Vrah

Ležíš na zádech, nohy máš roztažené, jeho ruce jsou ve tvých kalhotkách. Nehýbeš se. Přijímáš, co ti dělá.

„Tobě se to líbí, že?“

Přikývneš a předstíráš, že se ti to líbí. Ale tobě se to nelíbí. Nikdy se ti to nelíbilo. Zazvoní zvonek u dveří. Podíváte se na sebe. V jeho pohledu se zračí znepokojení, ve tvém úleva. Otře si prsty do tepláků, na kterých jsou skvrny od kávy. Zvonek se opět rozezní. Za dveřmi je slyšet křik, ale slovům není rozumět. S velkými obtížemi se zvedá na nohy.

„Zůstaň zticha. Zbavím se jich.“ Jeho nechutná ústa se zašklebí a odhalí řadu křivých žlutých zubů. Prstem ukáže na konferenční stůlek. „Koupil jsem ti novou knížku. Koukni se.“

Usměješ se a přikývneš, zatímco on se vypořádá z obývacího pokoje. Když je pryč, sklouzneš z gauče. Letní šaty se vysunou nahoru. Po kolenou dolezeš k nízkému kulatému stolu a sáhneš pod skleněnou desku. Nová kniha leží vedle kupky těch starších a na druhé straně je průhledná plastová krabička s tvými panenkami a vystřiženými papírovými šatičkami. Na víku leží nůžky.

Nová knížka je o princeznách. Otevíráš ji a rychle jí listuješ. Obdivuješ všechny krásné šaty a roucha, které ty nikdy mít nebuděš. Princezny nemusejí dělat to co ty. Přiložíš si knížku k obličejí a nasaješ vůni nového tisku. Přeješ si, aby sis mohla vzít své knížky

domů, ale to ti nikdy nedovolí. Dáš si nohy do kříže a náhodou vrazíš kolenem do hromádky sešitů. Tenké výtisky se sesunou a rozletí se po podlaze. Jeden dorazí dál než ostatní a upoutá tvou pozornost.

Hadrové panenky na přebalu sešitu se na tebe smějí. Jsou šťastné. Mluví na tebe. *Chová se k tobě jako k hadrové panence. Vodí tě za ruku, sundává ti šaty, hraje si s tebou. Zavíráš oči, ale doléhají na tebe drsné vzpomínky. Mysli na něco jiného. Znovu prolétneš novou knížku a objevíš Popelku v kalhotkách a košilce. Kolem ní jsou rozestety její oblečky – krásné roucho, hadrové šatičky, skleněné střevíčky, kabelka, čelenka, závoj – a vysavač? Vzpomínka, kterou ses snažila potlačit, tě bodne jako trn. I vysavač by odvedl lepší práci!* Křičel. Pak sroloval sešit s hadrovými panenkami a bušil jím do tebe tak dlouho, dokud jsi to nezačala dělat tak, jak chtěl. Ten zápach ti zvedal žaludek. Nenávidělaš strkat si ho do pusy. Zachvěje se ti dolní ret. Bereš do ruky nůžky, které leží na plastové krabičce, přitáhneš si sešit s hadrovými panenkami a zabodneš nůžky do obličejové jedné z nich. Pak bodáš znovu a znovu, až je obličej s růžovými tvářičkami plný děr.

Dveře do obývacího pokoje se otevrou. Poskočíš leknutím. Nůžky ti vypadnou z ruky a klepnou o světlou laminátovou podlahu. Mezi dveřmi se objeví jeho hlava kulatá jako meloun.

„Byla to jen Vera odvedle,“ usměje se. „Chtěla hrnek mléka. Trochu jsem jí dal. Později jí zanesu víc.“ Mluví s tebou, jako bys byla jeho manželka. Jako bys tu nebyla proti své vůli. Jako by tě nevydírál. Jak jen může být tak laskavý k té staré paní odvedle a tobě dělat tak hrozné věci? „Uklid si to, princezno. Zajdu mezitím pro krabici.“

Stáhne se ti žaludek. Jeho hlava mizí za dveřmi. Jde pro „hračky“. Ty, kterými ti zase bude ubližovat. Podíváš se na červené skvrny na své dlani. Na té, kterou jsi pevně svírala nůžky. Pohledem zabloudíš zpátky k Popelce. I ona byla otrokem; ne sexuálním otrokem, ale nutili ji uklízet dům a ti, kteří měli být její rodinou, se k ní chovali moc ošklivě. Princeznou se stala s pomocí své víly kmotřičky, ale ty takový luxus nemáš. Ty se budeš muset zachránit sama. Vždycky tě oslovuje „princezno“. Možná by sis tu sílu měla vzít zpět, věrná tomu jménu, jak by řekla tvá kamarádka Jess, když jí lidé nadávají do kurev. Podíváš se na vysavač vedle Popelky a pak na ten, který leží na podlaze za tebou.

PAPÍROVÉ PANENKY

Nervózně si pohráváš s vlasy a pak bereš do ruky kovovou trubici. V malé místnosti je horko, ale i přes vysokou teplotu se třeseš, jako by tu bylo pod nulou. Přitáhneš vysavač ke dveřím. Jeho kolečka rachotí po nerovné podlaze. Pevně uchopíš trubici oběma rukama a zvedneš ji do výšky. Čekáš. Srdce ti divoce bije a tváře hoří, jako by byly v jednom ohni. Jeho těžké kroky duní po podlaze. Blíží se chodbou, jsou čím dál hlasitější. Dveře se třesou v pantech. Slyšíš svůj zrychlený dech.

Dveře se s vrznutím otevírají. Překračuje práh. Váháš. Cítíš, jak se ti do očí derou slzy. Zavíráš oči a kovová tyč se dává do pohybu. Prásk! Tyč ho udeří přímo do zátylku holé hlavy. Ten zmetek padá k zemi. Pouští krabici a nechutné hračky se rozkutálejí po omšelé laminátové podlaze. Je na kolenou, křičí a chytá se za hlavu. Prásk! Dáváš mu další ránu. Trošku při tom vyjekneš. Zmetek padá na bok a je v bezvědomí.

Použiješ šňůry, které sám přinesl, a pevně mu svážeš ruce za zády – trojitý uzel. Je těžký, bojuješ s jeho bezvládným tělem. Použiješ veškerou sílu a opřeš ho o rozpraskaný kožený gauč. Ruce se ti třesou, celá se chvěješ. Nemůžeš uvěřit tomu, cos udělala. Díváš se na toho, kdo tě zneužívá, na tu velkou hroudu tuku. A najednou, jako by v tobě cvaknul vypínač, chvění ustává. Usmíváš se. Vnímáš, jak ti těžknou víčka, pocit klidu tě zahaluje jako teplá přikrývka. Teď je řada na něm.

Dřepneš si k němu a poplácáš ho po obnaženém tlustém bříše. Kdyby byl ženou, mohla bys přísahat, že uvnitř nosí dítě. Bereš do ruky nůžky. Naplno je rozevřeš a jednou rukou opatrně uchopíš ručku a jedno ostří. Druhým ostřím silně zatlačíš do jeho kůže. Objeví se krev. S křikem se probouzí.

„Dost! Dost!“

Pohled na jeho krev tě uklidňuje. Odplavuje bolest. Je to, jako když pukáš bublinkovou fólii. Tak naplňující. Broukáš si, zatímco on křičí. Zpíváš si, když žadoní.

„Vezmi nůž a řezni ho, pak trochu soli do toho.“

Když vezmeš do ruky sůl, která zůstala na konferenčním stolku po jeho včerejší večeři a nasypeš zrníčka do otevřené rány v jeho bříše, zakřičí bolestí. Pak je hezky vetřeš dovnitř.

„Dost! Přestaň! Proč to děláš?“

„Vždycky jsi vybíral, na co si budeme hrát, ty. Teď je řada na mě.“
Používáš dětský hlásek. Říkají, že vypadáš na míň než na dvanáct;
„děťátko“ – tak ti říkají tví pěstouni. On tě přesvědčoval, že to ne-
smíš nikomu říct. Nikdo by ti prý nevěřil. Říká ti špinavá malá šlap-
ko, a že by tě pěstouni vyhodili, kdyby se dozvěděli, co děláš. Ale ty
žádná šlapka nejsi a on teď za to, co udělal, zaplatí.

„Prosím. Donesu ti další knížky. Lepší!“

Chceš ty knížky, ale ne jako úplatek za to, co ti dělá. Vtlačíš prs-
ty do rány; mlátí sebou jako velryba vyvržená na souši, a když krví
maluješ kytičku kolem jeho chlupatého pupíku, kňučí jako štěně.

„Když jsi byl ty ve mně, tak tě to bavilo, ale teď jsem já uvnitř
tebe...“ Znovu zaboříš prsty do rány, ještě hlouběji, a on řve boles-
tí. „Ty si nechceš hrát?“ Musí přestat křičet. Bereš do ruky hedvábný
šátek z převržené krabice a nakloníš hlavu na stranu. Uchem se
téměř dotýkáš ramene. „Ale musíme se přece střídat. Teď je řada
na mně.“

Stiskneš mu nos plný malých černých teček. Jeho rudý obličej
vypadá jako velký červený balónek, který brzy praskne. Otevře ne-
souměrná ústa a ty mu do nich silou vecpeš zmuchlaný šátek. Slad-
ce se usměješ. Snaží se mluvit s plnou pusou, stejně jako ses o to
pokusila ty, když jsi mu chtěla říct, že nechceš, aby to dělal. Tenkrát
tě neposlouchal a ty nebudeš poslouchat teď. Zvuk, který se tvému
„pěstounskému strýčkovi“ podaří s pusou ucpanou šátkem vylou-
dit, se podobá hrošímu zívání. Zavřeš nůžky a vrazíš je do rány. Ob-
jeví se další krev a on sebou trhne. Odložíš nůžky potřísněné krví
na podlahu a znovu strčíš své posolené prsty do rány. Opět trochu
hlouběji. Je to teplé a vlhké.

Šátek odvádí dobrou práci. Tlumí křik toho velkého chlapa.
Z koutků jeho vyděšených očí stékají slzy. Vytáhneš prsty z rány,
jemně si je přiložíš ke rtům a políbíš konečky. Chuť soli a krve ti
projede celým tělem. Ten velký zmetek opět ztratí vědomí. Polo-
žíš krvavou ruku na sbírku knížek s papírovými panenkami, který-
mi tě uplácel dřív, než jsi tušila, co uplácení vůbec znamená. Bereš
do ruky sešit s hadrovými panenkami, který jsi rozpíchala nůžkami,
a ten s princeznami. Porovnááš je. Ty jsi princezna. On není nic

PAPÍROVÉ PANENKY

než starý špinavý hadr a už se tě nikdy ani nedotkne. Už se nikdy nikoho nedotkne – o to se postaráš. Muži by se nikdy neměli dotýkat malých děvčátek, ale oni to dělají, protože tu není nikdo, kdo by je zastavil.

Ty je zastavíš.

Kapitola první

Mim z Trafalgaru

V brzkých ranních hodinách, kdy ještě bývá tma, měl Londýn takovou zasněnou atmosféru. Viktoriánské budovy se tiše koupaly v tajemném pološeru. Černé taxíky stály zaparkovány v řadě za sebou, jejich oranžové nápisy svítily do tmy a siluety bez tváře sedící na místě pro řidiče vzbuzovaly dojem, jako by zlí duchové končili svou noční službu. Takhle brzo byly ulice téměř liduprázdné a zvuk motorů se ozýval jen sporadicky. Na silnicích se střídalo jen pár nočních linek červených double-deckerů. Jedinou konstantou byly zurčící fontány na Trafalgarském náměstí. Kromě nich tu jen pár ozdobných pouličních lamp vrhalo měkké světlo na třpytivou hladinu vody ve fontánách. A ačkoliv bylo náměstí téměř opuštěné, na rozdíl od zlověstného ticha panujícího na hřbitově plném prastarých hrobů, vyzařovaly ztemnělé ulice a staré domy v centrálním Londýně neuvěřitelný klid.

Jakmile se slunce vyhoupllo nad obzor, změnilo se tiché přišerí Trafalgarského náměstí v místo zaplněné zvuky klaksonů a spěchajících kroků. Lidé dojíždějící za prací se vyrojili z nádraží jako mravenci z velkého mraveniště. Mike se zahleděl na nebe. Rameny si prorážel cestu davem, dřevěnou krabici se svými rekvizitami pevně přitisknutou na prsa. Načechrané šedivé mraky a chladný vítr dodával tomuto říjnovému ránu pocit, jako by už byla zima. Ačkoliv to vypadalo, že bude pršet, doufal, že dnes přijde na náměstí hodně

lidí. Potřeboval peníze. Minulý měsíc neměl dost na nájem, a i když jeho spolubydlíci měly pro jeho situaci pochopení, nechtěl riskovat, že by mohl ten neuvěřitelně levný podnájem ztratit – v centru města to byla naprostá rarita. Představa, že by byl zcela bez peněz a že by musel žít jen z ruky do huby, ho naprosto děsila.

Kolem něj se vlnily kabáty lidí spěchajících do nudných zaměstnání někde v kanceláři. Někteří se objevovali ve dveřích, v ruce kelímek kávy a složené noviny pod paží. Ti zřejmě strávili noc v kanceláři, a kdo by jim to mohl vyčítat? Trh s podnájmy v Londýně se vymknul kontrole. Rodilí Londýňané budou za pár desítek let na vymření. Někdo by je měl dát na seznam ohrožených druhů.

Mike zíral na chladné šedé budovy a představoval si, co se uvnitř nich asi odehrává. V jeho hlavě byly městské kanceláře něco jako sršní hnízda. Zaměstnanci bzučeli u svých stolů připraveni kohokoliv bodnout. Napadlo někdy kohokoliv z nich, že by přišel o střechu nad hlavou? Nee. Jsou příliš zaneprázdnění těmi zlodějinami. Bankéři byli nejhorší z nich: tlupa loupeživých a plundrujících pirátů. Mike nikdy bankám nevěřil; odmítl je používat. Jediné, co se na pirátech za ty roky změnilo, byla jejich uniforma. Namísto velké zlaté náušnice, háku místo ruky a dřevěné nohy teď nosili obleky, kravaty a velké deštníky. V dobách, kdy brázdili oceány, byl oblíbeným mazlíčkem papoušek – *vidím dublon, Polly chce dobrotku*. Nyní byl v kurzu vládní úředník – *vytiskni víc peněz, Polly chce úplateček*.

Kromě zaměstnanců se londýnské ulice plnily turisty a žebráky. Zrovna včera nějaký vymazaný debil řekl, že to, čím si Mike vydělává, je žebrání. To teda není. Sedět na zemi s cedulkou: *Hladový a bez domova* není totéž jako vystupovat za peníze. Mike nosil svůj černobílý kostým inspirovaný Pierrotem s hrdostí. V tuto chvíli bylo jeho pódium tohle náměstí, ale jednoho dne bude vystupovat ve West Endu před řádným publikem – a bez pochyby v hlavní roli. Jeho jméno bude zářit jasnými písmeny. Mike byl stejně důležitý jako kdokoliv jiný v divadelním byznysu. *Nový den, nové skvělé představení pro mé obdivovatele*.

Jeho místo před vysokými kamennými pilíři Národní galerie mělo dokonale vyvážený poměr světla a stínu. Vydobyl si ho už před lety. Byl nejoblíbenější ze všech místních postav, nejoriginálnější

PAPÍROVÉ PANENKY

a nejtalentovanější. Každý věděl, kde je k vidění ten skvělý Pierrot. Ale dnes mu v cestě ležela cizí krabice. Mike se zahleděl na chlupatý zadek tlustocha v lykře, který mu ukradl jeho místo. Ten kašpar nacpaný v lesklých leģinách se otočil, a když zahlédl našťvaný pohled bledého mima, položil si jednu masitou ruku na logo batmana na svém kostýmu a druhou zdvihl v omluvném gestu.

„Promiňte, vaše výsosti...“ Netopýří tlustoch měl chraplavý hlas, jako by kouřil padesát cigaret denně. Dnes ale zněl hůř než obvykle. Vydával drsné, klokotavé zvuky, jako by v jeho krku bydlela rodina skřítků s nudlí u nosu. Falešný superhrdina dorazil dříve, než u něj bývalo zvykem. Zřejmě byla zavřená pekárna. Ještě pár zákusků a koblih a tlustochův chatrný kostým praskne ve švech.

Mike se zatvářil nadřazeně. „Jsem rád, že víš, kde je tvé místo, vidláku.“

Mikeovy drzé poznámky Batovi nikdy nevadily. Většinou je ignoroval a dnešek nebyl výjimkou.

„Když jsi včera odešel...“ Muž odsunul svou plastovou krabici, v níž byl nacpaný jeho plášť do deště, netopýří rukavice a maska, Mikeovi z cesty. „...Postavila se na tvé místo krásná dáma. Myslel jsem si, když ti nevadilo, že tu je – že sis našel nějaké lepší místo... třeba West End?“

Ušklíbl se a rozkašlal, až se zajíkal. *To mu patří. Dělat si ze mě srandu...* Na Mikeově tváři se rozhostil zlomyslný úsměv, ale když toho netopýřího tlustocha ve středním věku záchvat kašle přešel, jeho úsměv povadl. Mike mávnul rukou a nařasená látka na jeho zápěstí se zatřepotala.

„Nevím, o čem to mluvíš.“

Když si uvědomil, že se jednou rukou pustil své bedýnky, rychle ji znovu pevně objal. Nesnášel společenskou konverzaci a nudná témata, stejně jako nesnášel, když se mu někdo vysmíval. Měl raději ticho, než aby jen tak zbůhdarma plácal do větru. Proto si vybral roli mima.

Bat pokrčil svými mohutnými shrbenými rameny. „Se mnou se zřejmě nepodělíš, protože já nejsem žádná krásná dáma.“

„Mě ženy nezajímají.“ Mike obrátil oči v sloup. Copak ten idiot opravdu neodhadl jeho sexuální orientaci?

„Krásné zlaté vlasy. Řeknu ti, kdybych nebyl ženatý...“ Batův pichlavý pohled se zamlžil. Mike s bouchnutím odložil krabici s rekvizitami na zem. Ta rána vytrhla Bata ze zamyšlení. „Natočil jsem ji. Chceš to vidět?“

Mike pocítil známý vnitřní souboj se svým narcistním já. Chtěl ji vidět, ale nechtěl, aby mu ji ukazoval zrovna ten tlustoch.

„Já už ji stejně asi znám.“ Mike si založil ruce na prsou a pozvedl drobný nosík.

„Jak chceš.“

Tlustoch se otočil a zasunul si mobilní telefon do kožené ledvinky, kterou měl upevněnou kolem pasu a otočenou na záda. Ledvinky byly ohyzdným doplňkem z osmdesátých a devadesátých let. Jednu měl i Mikeův starší bratranec. Žil v Americe a říkal jí „prcina“. Mike si vzpomněl, jak mu ten název připadal nechutný. Později zjistil, že Američané to slovo pro ženské pohlavní orgány nepoužívají. Zdálo se to být až k neuvěření, že se ledvinky stále prodávají a že existují lidé, kteří si je koupí. Proč je rovnou všechny nespálili spolu s šustákovými soupřavami a neonově zbarvenými tričky?

Mike se posunul o kousek blíž, až mezi ním a Batem bylo jen pár desítek centimetrů. Dál už k tomu čtyřiceti-a-něco-letému ubožákovovi nebyl ochoten jít. Nejen že o sebe naprosto přestal dbát, ale také si zavřel zadní vrátka tak, že nebylo návratu. Kostým Jabby Hutta by pro něj byl lepší volbou. Mohl by se postavit vedle slizkého Yody.

Mike poplácal Jabbu Batmana po masitých zádech. „Možná bys mi to měl ukázat, jestli to není někdo z mých přátel z Blissu.“

Věděl, že tím udělá na Bata dojem. Bliss byl místní noční klub v Soho. Exkluzivní místo jen pro VIP. Nikdy nikomu neřekl, jak se stal jeho členem. Ani neměl v úmyslu nikomu vyprávět, jak se sladkými slovíčky vetřel do přízně urostlého vyhazovače, a když měl pak po šichtě, zašel s tím šťavnatým svalovcem bez mozku do zadní uličky a výměnou za uvedení v seznamu hostů mu ho pěkně vykouril. A stejně jako neznal jméno toho vyhazovače před tím, ani poté, co mu ho vykouril, nevěděl, jak se jmenuje ten robustní superhrdina, vedle něhož už dva roky pracuje. A i když mu na jeho společnosti vůbec nezáleželo, chtěl na něj udělat dojem. Dělat dojem totiž Mikea bavilo ze všeho nejvíc. Bylo úplně jedno, o koho šlo. Svým

PAPÍROVÉ PANENKY

uměním felace udělal dojem na vyhazovače v Blissu a teď by svými kontakty s krásnými lidmi rád udělal dojem na tu netopýří kouli.

„Je to někde tady.“ Bat projížděl prstem přes displej mobilu rychleji, než Mike mizel z Tinderu. „Promiň. Moje nejstarší je na vysoké a chce, abych jí posílal fotky našeho psa. Musím je promazat... á, tady je ta blondatá krasavice.“

Otočil displej k Mikeovi. Mike se natáhl o kousek blíž. Prohlížel si video s dlouhohouou blondýnou vykračující si přes zaplněné náměstí. Vlasy měla natočené ve stylu Shirley Temple a v nich karmínovou stuhu. Zářivé lokny jí poskakovaly v rytmu chůze. Ta žena vypadala na necelých třicet. Byla štíhlá a na sobě měla lesklé, pudrově modré panenkovské šaty, bílé punčochy a červené střevíčky. Okouzlující Dorotka z Čaroděje ze země Oz, napadlo Mikea. Jemný obličej měla nabílený stejně jako on, ale místo slzy pod okem měla na tvářích namalovaná růžová kolečka. Umělé řasy byly téměř tak dlouhé, jako nosily drag queens, a rudě nalíčené rty měla neustále mírně našpulené. Byla úžasná a moc dobře to věděla. Umělecké dílo. Jak přicházela na Mikeovo místo, lidé se za ní otáčeli. Video se zastavilo a uprostřed displeje se na zamrzlém obrázku té princezny objevil trojúhelníkový symbol pro přehrání.

„No tak,“ Bat šťouchnul tlustým prstem Mikea do žeber. „Kdo je to?“

Mike ucuknul před dotěrným dotekem. Klekl si a vytáhnul z bedýnky černý šátek a zlatou misku. Pečlivě ji umístil před sebe, aby mu do ní mohli jeho fanoušci házet peníze. Pak zavřel dřevěné víko a obrátil bedýnku vzhůru nohama.

„No, je to má blízká přítelkyně,“ zalhal.

„Vážně?“ Bat se podezíravě zamračil.

Mike přehodil černý šátek přes své improvizované podium a vznešeně vystoupil na převrácenou krabici, jako když královna stoupá ke trůnu.

„Jo, jo, skoro jsem na to zapomněl. Před pár týdny jsem nabídl svoje místo několika vyvoleným... Můžou ho využívat, když tu nejsi. Jsem rád, že tu nabídku přijala.“

Chabým úsměvem se pokusil překrýt závist, která v něm začala narůstat. Doufal, že ta falešná Dorotka, která mu ukradla místo,

EMMA PULLAR

když měl po práci, mu neukradne taky jeho fanoušky, jeho světlo ramp. Mike si všimnul, že je tu dnes málo turistů. Možná to bylo počasím, nebo zpožděním vlaků – anebo za to mohla ona. Možná že lidé čekají a přijdou později, aby viděli ji.

„A jak se teda jmenuje?“ Bat pozvedl své prošedivělé obočí.

„Do toho ti vůbec nic není.“ Mike přimhouřil oči. „Stejně by s takovým ubožákem, jako jsi ty, nikdy nepromluvila ani slovo. Hlavně až se dozví, že jsi ji natáčel... ty úchyle.“

Bat se zachmuřil, schoval telefon do ledvinky na zádech, nasadil si omšelou umělohmotnou masku Batmana a zaujal pózu superhrdiny. Mike se zhluboka nadechl a hlasitě vydechl. Spustil bradu k hrudníku a široké okružní ho pošimralo pod nosem.

„Představení začíná,“ zamumlal do nařasené látky.

Kapitola druhá

Novinářka s epilepsií

Kerri proklouzla dveřmi do hlavní kanceláře v sídle *Trafalgar Times*. Doufala, že šéfredaktorka nebude na place. Šéfová ze své kanceláře vycházela jen zřídka, ale Kerri by se nedivila, kdyby tomu tak bylo zrovna dnes. Mladá novinářka nakrčila nos. V nudné obdélníkové místnosti se vznášelo aroma dressingu do salátu Caesar a sendvičů s vejci a majonézou, které se někdo pokusil přebít vanilkovým deodorantem. Kerri prolétla pohledem po pracovních stolech. Vzduch byl čistý. Procházela kolem řady monitorů a obrovskou taškou zavěšenou přes rameno srážela rámečky s fotografiemi a další drobnosti umístěné na stolech.

Očima sledovala dveře v zadní části místnosti – dveře do kanceláře její šéfové. Při představě, že se otevírají a ten pronikavý hlas volá její jméno, se jí rozbušilo srdce. Snažila se být nenápadná, ale nadělala více rámusu, než kdyby šla normálně. Byla jako pomalu se pohybující tornádo. Když se otočila, aby posbírala věci, které shodila z jednoho stolu, srazila ty ze stolu za sebou. Většina stolů byla prázdná, ale ti, kdo neměli čas jít na oběd, se choulili nad klávesnicemi a rychlostí světla do nich něco ťukali. Termíny se krátily a nikdo z kolegů se na ni ani nepodíval.

„Jdeš pozdě, holka.“

Kerri ztuhla. Bušící srdce jí naráželo do žeber. Dlaní se dotkla voláneků na přední straně blůzky a vydechla.

„Ježíši, Donno!“

Donna, energická Američanka, která žila v Londýně po většinu svého života, ale přesto si dokázala udržet svůj veselý kalifornský přízvuk, vrhla na Kerri pohled zklamané „paní ředitelky“. Kerri to připomnělo den, kdy ji načapali, jak se vkrádá do třídy poté, co se ulila z první hodiny. Přepadla ji vlna nostalgie. Donna byla zhruba ve stejném věku jako její tehdejší paní ředitelka, ale typově se od té maloměšťačky s perlami kolem krku naprosto lišila. Seděla zády opřená o Kerriin stůl, měla na sobě značkový růžovo-zlatý saténový overal s hlubokým výstřihem a kolem hlavy ladící šátek. Její dokonale rovné černé vlasy po ramena se sametově leskly, jako by právě vystoupila z reklamy na šampon. Kerri vždy udivovalo, jak je dokázala mít tak rovné. Neznala nikoho, kdo by měl tak perfektní vlasy. Američané jsou blázni do různých zkrášlovacích výrobků, což se odráželo i v Donnině oslnivě bílém a dokonale rovném chrupu.

Pravé, do tenka vytrhané obočí měla povytažené, v jedné ruce držela kelímek s kávou a druhou si opřela o oblý bok. Plné rty, namalované tmavě fialovou rtěnkou, měla mírně našpulené, jako by se chystala uštědřit Kerri lekci. Kerri sklopila zrak jako zlobivé dítě a zůstala jím viset na otisku Donniny rtěnky na bílém víčku kelímku s kávou.

Donna rozhořčeně mlaskla. „Nemůžu to dělat donekonečna.“

Kerri si shodila obrovskou tašku z ramene a odložila ji na stůl. „Já vím, promiň...“

„Promiň? Kryla jsem ti zadek skoro čtyři hodiny! Namluvila jsem její výsosti, že máš něco urgentního. Proč jsi nezavolala?“

„Měla jsem záchvat.“

„Už zase! Tohle není normální, zlato.“

„Myslím, že mi ty prášky moc nezabírají.“

Donna si lokla kávy a ukázala prstem na Kerrino čelo.

„To musí bolet; možná bys měla začít nosit helmu.“

Kerri se nahnula a pohlédla do zrcadla visícího na zdi za Donnou. Než odešla z domu, stáhla si své krátké vlasy do rozčuchaného copánku na vrcholku hlavy a make-upu nevěnovala moc pozornosti. Teď viděla, že její jemná světlá pleť je pokrytá naoranžovělymi

PAPÍROVÉ PANENKY

skvrnami a ona tak připomíná nějakou přihlouplou barbínu, která to přehnala se samoopalovacím krémem, a když si nanášela rtěnku, byla opilá. Kerri si otřela rty a přesunula třpytivý červený lesk na hřbet ruky. Ale místo aby tomu pomohla, vypadala teď spíše jako opilá barbína, která se ocucávala s půlkou hospody.

„Já teda vypadám!“

Pustila se do vrabčího hnízda na hlavě, zatímco Donna na ni mlčky zírala.

„Na make-upu zas tolik nesejde, ale z čeho máš tu obrovskou modřinu?“

Kerriin pohled se přesunul k čelu a opravdu, na pravé straně blízko linie vlasů se rýsovala velká fialová skvrna.

„Sakra!“ Dotkla se jí a zkrivila tvář. „Probrala jsem se ve sprše. Asi jsem se praštila do hlavy.“

Jakmile tu modřinu uviděla, začalo to v ní tepat.

„Neměla bys bydlet sama. Nenapadlo tě, že by ses nastěhovala k Markovi?“

Donna položila svou kávu zahřátou dlaň Kerri na rameno, zlatě nalakované nehty se dotkly novinářčiny červené blůzy. Ty barvy Kerri připomněly Vánoce a jak rychle se blíží. Říjen. Mrk. Štědrý den. Poklepala Donnu po ruce.

„Nejsem sama. Bea a Mike toho sice mají hodně, ale když potřebuju, můžu se na ně kdykoliv obrátit.“

„Bea a Mike?“ ušklíbla se Donna. „Mike je podivín, který je sotva schopen postarat se sám o sebe, a Beatrice je naprostý poustevník. Říkalas, že vůbec nevychází ze svého pokoje.“

„Je spisovatelka. Žádný poustevník.“ Donna obrátila oči v sloup, jako by chtěla říct „to je totéž“. „Stejně nejsem na společné bydlení s Markem připravená.“

Kerri se zadívala na rámeček s Markovou fotografií postavený na jejím stole hned vedle monitoru počítače. Na rameni mu spočívala Tula, perská kočka, která své jméno získala tím, že se jako malé koťátko k Markovi neustále vášnivě tulila. Byla bílá a hebká, a když ležela schoulená do klubíčka, vypadala jako kopeček nadýchané bramborové kaše. Mark nebyl krasavec v tradičním slova smyslu, ale to pro Kerri nebylo důležité. Randila s několika krasavci